

**DASHIELL
HAMMETT**

**Το γυάλινο
κλειδί**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΧΙΛΑΝΤΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Πράσινα ζάρια στριφογύρισαν στην επιφάνεια του πράσινου τραπεζιού, χτύπησαν μαζί στην εξωτερική στεφάνη και τινάχτηκαν προς τα πίσω. Το ένα στάματτησε απότομα, αποκαλύπτοντας έξι κόκκινες βούλες σε δύο ίσες σειρές. Το άλλο κύλησε ως τη μέση του τραπεζιού και ακινητοποιήθηκε με μία μοναδική βούλα στην πάνω έδρα του.

«Φτου!» αναστέναξε σιγανά ο Νεντ Μπόμοντ και οι κερδισμένοι μάζεψαν τα λεφτά από το τραπέζι.

Ο Χάρι Σλος άρπαξε τα ζάρια και τα κροτάλισε μέσα στη φαρδιά παλάμη του λευκού τριχωτού χεριού του.

«Βάζω είκοσι πέντε».

Πέταξε ένα εικοσαδόλαρο κι ένα πεντοδόλαρο στο τραπέζι.

Ο Νεντ έκανε πίσω λέγοντας:

«Δικός σας, τζογαδόροι μου, εγώ πάω για ανεφοδιασμό!».

Διέσχισε το μπυλιαρδάδικο με κατεύθυνση την πόρτα, όπου συναντήθηκε με τον Γουόλτερ Άιβανς που έμπαινε.

«Γεια σου, Γουόλτ» είπε κι ετοιμάστηκε να προχωρήσει, αλλά ο Άιβανς τον έπιασε από τον αγκώνα και τον γύρισε προς το μέρος του.

«Μ-μ-μ-μίλησες στον Π-π-πολ;»

Προσπαθώντας να πει το όνομα του Πολ, από το στόμα του πετάχτηκε ένας πίδακας σάλιου.

«Τώρα ανεβαίνω να τον δω». Τα γκριζογάλανα μάτια του Άιβανς ξαστέρωσαν στο στρογγυλό ανοιχτόχρωμο πρόσωπό του, μέχρι που ο Νεντ πρόσθεσε απαισιόδοξα: «Μην ελπίζεις πολλά. Αν μπορούσες να περιμένεις λιγάκι...».

Το σαγόνι του Άιβανς τρεμούλιασε.

«Ν-ν-ναι, αλλά η γυναίκα του περιμένει μ-μ-μωρό τον άλλο μήνα».

Ένα έκπληκτο βλέμμα πέρασε από τα σκοτεινά μάτια του Νεντ Μπόμοντ. Απελευθερώθηκε από τη λαβή του κοντύτερου άντρα κι έκανε πίσω. Η γωνία του στόματός του συσπάστηκε κάτω από το μαύρο μουστάκι του:

«Είναι κακή εποχή, Γουόλτ, και... κοίτα... μην περιμένεις πολλά πριν από τον Νοέμβριο, αν δεν θες ν' απογοητευτείς».

Τα μάτια του στένεψαν πάλι επιφυλακτικά.

«Ν-ν-ναι, αλλά άμα του μ-μ-μιλήσεις εσύ...»

«Θα τον πιέσω όσο πιο πολύ γίνεται και να είσαι σίγουρος πως θα κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του, αλλά η θέση του είναι δύσκολη αυτή την εποχή».

Σήκωσε τους ώμους και το πρόσωπό του σκοτείνιασε, τα μάτια του όμως συνέχισαν να λάμπουν σε εγρήγορση.

Ο Άιβανς έγλειψε τα χείλη του και ανοιγόκλεισε τα μάτια του πολλές φορές. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χτύπησε ελαφρά τον Νεντ στο στήθος και με τα δυο του χέρια.

«Άντε π-π-πάνω τώρα» είπε με φορτική, ικετευτική φωνή. «Θ-θ-θα σε π-π-περιμένω εδώ».

Ανεβαίνοντας στον πρώτο όροφο, ο Νεντ Μπόμοντ άναψε ένα λεπτό πούρο με πράσινα στίγματα. Στο κεφαλόσκαλο, εκεί όπου κρεμόταν το πορτρέτο του κυβερνήτη, έστριψε προς την πρόσοψη του κτιρίου και χτύπησε την ογκώδη δρύινη πόρτα στο τέλος του διαδρόμου.

Όταν άκουσε τον Πολ Μάντβιγκ να λέει «περάστε», άνοιξε και μπήκε.

Ο Πολ Μάντβιγκ ήταν μόνος στο δωμάτιο και στεκόταν στο παράθυρο με τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του και την πλάτη στην πόρτα, κοιτάζοντας τη σκοτεινή Τσάινα Στριτ πίσω από τα στόρια.

Γύρισε αργά και είπε:

«Α, ήρθες».

Ήταν γύρω στα σαράντα πέντε, στο ύψος του Νεντ αλλά είκοσι κιλά πιο βαρύς, χωρίς να είναι πλαδαρός. Είχε μαλλιά ξανθωπά, με χωρίστρα στη μέση και κολλη-

μένα στο κρανίο του. Το πρόσωπό του ήταν όμορφο με ροδαλά, έντονα χαρακτηριστικά. Τα ρούχα του θα έδειχναν φανταχτερά, αν δεν ήταν τόσο καλής ποιότητας και αν δεν τα φορούσε με κομψότητα.

Κλείνοντας την πόρτα, ο Νεντ είπε:

«Δάνεισέ μου μερικά λεφτά».

Ο Μάντβιγκ έβγαλε ένα μεγάλο καφέ πορτοφόλι από την εσωτερική τσέπη του σακακιού του.

«Πόσα θέλεις;»

«Δυο κατοστάρικα».

Ο Μάντβιγκ τού έδωσε ένα χαρτονόμισμα των εκατό και πέντε εικοσάρικα ρωτώντας:

«Μπαρμπούτι;».

«Ευχαριστώ». Ο Νεντ έχωσε τα λεφτά στην τσέπη του. «Ναι».

«Είναι καιρός τώρα που χάνεις συνέχεια ή μου φαίνεται;» ρώτησε ο Μάντβιγκ βάζοντας πάλι τα χέρια του στις τσέπες του παντελονιού του.

«Δεν είναι πολύς καιρός· ένας μήνας... έξι βδομάδες».

Ο Μάντβιγκ χαμογέλασε.

«Πολύς καιρός για να χάνεις συνέχεια».

«Για μένα δεν είναι» απάντησε ο Νεντ κάπως εκνευρισμένος.

Ο Μάντβιγκ κουδούνισε τα κέρματα στην τσέπη του.

«Χοντρό το παιχνίδι απόψε;»

Κάθισε σε μια γωνία του τραπεζιού και κάρφωσε τα μάτια του στα καφέ γυαλιστερά παπούτσια του.

Ο Νεντ Μπόμοντ κοίταξε τον ξανθό άντρα εξεταστικά, μετά κούνησε το κεφάλι και είπε:

«Μπα, φιλοπράγματα».

Πήγε στο παράθυρο. Πάνω από τα κτίρια στην απέναντι μεριά του δρόμου, ο ουρανός ήταν μαύρος και βαρύς. Πέρασε πίσω από τον Μάντβιγκ, έπιασε το τηλέφωνο και πήρε έναν αριθμό.

«Ελα, Μπέρνι. Εδώ Νεντ. Τι δίνει η Πέγκι Ο' Τουλ; Αυτά μόνο;... Καλά, βάλε μου από πεντακόσια στην καθεμιά... Βέβαια... Στοίχημα ότι θα βρέξει και η Πέγκι θα διαλύσει τον Ινσινιρέιτορ... Εντάξει, κάνε μου τότε καλύτερη τιμή... Έγινε».

Ακούμπησε το ακουστικό στη βάση του και πήγε πάλι μπροστά στον Μάντβιγκ.

«Γιατί δεν μαζεύεσαι λίγο όταν έχεις γκίνια;» ρώτησε ο Μάντβιγκ.

Ο Νεντ κατσούφιασε.

«Δεν πιάνει, χειροτερεύει μόνο την γκίνια. Κανονικά έπρεπε να παίζω τα χίλια πεντακόσια μια κι έξω, αντί να τα μοιράσω αποδώ κι αποκεί. Προτιμότερο να φας τα μούτρα σου και να τελειώνεις».

Ο Μάντβιγκ γέλασε πνιχτά και είπε:

«Άμα αντέχει η τσέπη σου».

Ο Νεντ κατέβασε τα μούτρα και το μουστάκι του έγειρε βαρύ πάνω από το στόμα του.

«Η τσέπη μου αντέχει ό,τι πρέπει ν' αντέξει» είπε βαδίζοντας προς την πόρτα.

Είχε το χέρι στο πόμολο, όταν ο Μάντβιγκ είπε σοβαρά:

«Φαντάζομαι ότι έχεις δίκιο σ' αυτό, Νεντ».

Ο Νεντ γύρισε συγχυσμένος:

«Σε ποιο;».

Ο Μάντβιγκ έστρεψε το βλέμμα του στο παράθυρο:

«Ότι η τσέπη σου αντέχει τα πάντα».

Ο Νεντ Μπόμοντ μελέτησε το αποστραμμένο πρόσωπο του Μάντβιγκ. Ο ξανθός άντρας κουνήθηκε αμήχανα και κουδούνισε πάλι τα κέρματα στις τσέπες του. Ο Νεντ τον κοίταξε ανέκφραστα και ρώτησε με εντελώς απορημένο τόνο:

«Ποιανού η τσέπη αντέχει τα πάντα – η δική μου ή η δική σου;».

Ο Μάντβιγκ αναψοκοκκίνισε. Σηκώθηκε από το τραπέζι κι έκανε ένα βήμα προς τον Μπόμοντ.

«Άμε στον διάολο» του είπε.

Ο Νεντ έβαλε τα γέλια.

Ο Μάντβιγκ χαμογέλασε συνεσταλμένα και σκούπισε το πρόσωπό του μ' ένα μαντίλι με πράσινη μπορντούρα.

«Γιατί δεν περνάς καθόλου από το σπίτι;» ρώτησε.

«Η μαμά έλεγε χτες το βράδυ ότι έχει να σε δει πάνω από μήνα».

«Ίσως περάσω κάποιο βράδυ τούτη τη βδομάδα».

«Έτσι πρέπει. Ξέρεις πόσο σε συμπαθεί η μαμά. Έλα για φαγητό».

Ο Μάντβιγκ φύλαξε το μαντίλι του.

Σκηνικό: Μια μικρή αμερικάνικη πόλη, την εποχή της Ποτοαπαγόρευσης, βυθισμένη στη διαφθορά: αστυνομία, δικαιοσύνη, δημοτικές αρχές, Τύπος δρουν (ή κλείνουν τα μάτια) κατ' εντολήν του υποκόσμου... Οι εκλογές πλησιάζουν και ο Ποη Μάντβιγκ, ο άνθρωπος που κατ' ουσίαν ελέγχει την πόλη, έχει στοχεύσει ακόμα πιο ψηλά: αν βοηθήσει τον γερουσιαστή Χένρι να επανεκλεγεί, εκείνος θα του δώσει την κόρη του, καθιστώντας τον «κληρονόμο» μιας πολιτικής δυναστείας. Ο φόνος του γιου του γερουσιαστή, όμως, θα δυσκολέψει τα πράγματα για τον Μάντβιγκ. Οι υποψίες πέφτουν επάνω του και οι αντίπαλοί του θα κάνουν τα πάντα για να τον εξουδετερώσουν και να αναλάβουν εκείνοι τον έλεγχο της πόλης... Μπορεί ο επιστήθιος φίλος του Νεντ Μπόμοντ να τον βοηθήσει; Θα διακινδυνεύσει ακόμα και τη ζωή του γι' αυτόν, αλλ' ή η αλήθεια για τον δολοφόνο του υιού Χένρι δεν είναι εύκολο να βγει στο φως και δεν είναι καθόλου βοήθεια για κανέναν...

Συμπαγής πλοκή, κρυστάλλινη γραφή και ήρωες έτοιμοι να κάνουν τα πάντα για το χρήμα και την επιτυχία αποτελούν τα χαρακτηριστικά ενός κλασικού διαμαντιού της αστυνομικής λογοτεχνίας.

ISBN 978-960-566-379-7

9 789605 663797
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6379